

ограбили експедитора Бухгольца на 690 карб.

Асхабад, 22 іюня. В Кізіларваті на по-
ліцмейстера Борова і його помішника Та-
раненка кинуто аж шість бомб і ще
стреляно. Борову нічого не зроблено, а
Тараненка вбито.

Сарапуль, 22 іюня. 21 іюня до купця
Ушеренка прийшов якийсь чоловік з пи-
саним вимаганням грошей, загрожуючи,
коли той не дасть, винищити всю сім'ю.
Ушеренко з сином, пораненим, одняли од
злочинця зброю й одвели його самого в
поліцію; в його шапці були ще заховані
писані документи.

Маріуполь, 22 іюня. Вранці знайдено
труп вартового городового, якого видимо
задушено.

Чернігів, 22 іюня. 20 іюня ввечері, в
хісі між Мироновською та Шосткою глухівського повіту, коли спочивали собі чотири грабіжники, яких саме і розшукували, вибухла в їх бомба: одного грабіжника вбито і другого поранено, але його товариші захопили з собою й понесли; в убитого знайдено 50 револьверних патронів.

Одеса, 23 іюня. В с. Романівці, в
квартирі прачки Павлової вибухла бомба.
Дуже понеклись два робітники, що начиняли бомби. У них витрущено два револьвери і кінжал. В квартирі Павлової витрущено шкаралупи для бомб і пляшечки з кислотами. Поранені признались, що вони вже давно виробляють бомби. Арестовано Павлову і її трьох синів.

Напад на конвой.

Бахмут, 23 іюня. По дорозі між Бахмутом і С. Крещенським четверо невідомих напали на конвой, що вів 9 політичних. Одного стражника поранено, а другого вбито. Невідомі разом з політичними втікли. Піймано з них 8 душ: 6 політичних і 2 тих, що нападали. Троє політичних зникли. Одного з них, що нападали, вбито.

Петербург, 23 іюня. По відомостям С.-Петербургського телеграфного агентства 22 іюня відстоїлись Височайшою подяки за висловлені вірнопідданчі почуття з приводу врятування царя од небезпеки: служаці й робітники дубовязівської са-хароварні, чекурменжирський підвіділ „союза русского народа“, орловська й пружанска землеустроїтельна комісія, воєнні й гражданські чини, духовенство й людність з Гродни та Слоніма, біло-стоцька лютеранська громада, чини брестської й кобринської поліції, малоархангельське катеринбургське верхотурське городське управління, кургурське й жиждинське земства, волосні сходи—погородицький, верхоссенський і губкінський—орловської губернії, ярошинський, білянінський, кумовський, рошинський, рочинський і середінський—калужської губернії, селяне з Новомихайлівки та Новозенівки таврійської губернії, славянська дума та козаки з станиці Миколаївської кубанського війська.

Вірнопідданчі телеграми послали оренбургські дворянини і селянин з кобенського повіту.

Поневеж, 23 іюня. 22 іюня на пошту з Krakінова, в девяти верстах од Поневежа, зроблено напад: убито пошальона; вкрадено більш як 2,000 карб. Злочинців було душ десять.

Тифліс, 23 іюня. На дніх оце одбувся урочистий обряд миру інгушів з осетинами. Було дано присягу за мир та згоду.

Юзівка, 23 іюня. Робітників Берестово-Богодуховського рудника, що зруйнований цими днями пожежою, рощитано. Вони вимагали у адміністрації плату за два тижні вперед. Робітників не задоволено.

Рим, 22 іюня. Вже кілька днів страйкує селянська людність в провінції Феррар; страйкарі нападають на поліцію й вороже ставляться до тих, що не пристали до страйку. Заарештовано призвідників. Комітет страйкарів в Венеції обявив 21 іюня загальний страйк, але проте він не вдався: страйкують тільки пекарі та тютюнники; магазини одчинені; хліба досить. Людність незадоволена страйком.

Нью Йорк, 23 іюня. Морський міністр Меткаф сказав, що 18 панцирників буде послано зі мною в Тихий океан для маневрів. Міністр має надію, що газети перестануть писати про те, що він виникає якісь непорозуміння з Японією, бо нема ніяких підстав для розриву товариських відносин між Японією і Сполученими державами.

Кенісбер, 23 іюня. На зібранні моряків порішено скінчить страйк і стать на роботу, згодившись з умовами, які виставляють хазяїни суден.

Цю ж саму постанову зробили страйкарі моряки в Мемелі.

Берлін, 23 іюня. Оповіщено, що з 1-го жовтня перестануть ходити німецькі гроші—талери.

Флоренція, 23 іюня. Обсерваторія одмітила після півдня 22 іюня сильний трус землі на протязі 9,300 кілометрів. Апарати цілу годину показували трус землі.

Бібліографія.

Михайло Одинокий. Тридцять років на Хуторі. Драматична трилогія. Випуск 1-й. Велике жадання. Прем'єра 5 діях і 7 відмінах. Стор. 196+VII. Полтава, 1907. Ціна 50 коп.

Добитись кінця сваволі рятунком всього народу, ставшого (sic) до оборону (sic)

себе свідомо і тільки свідомо, неможливо"...

Ви не розумієте, читачу? Я теж не розумію, але це— „велике жадання“ д. Однокого, ідея його „драми“. Нічого шукати в ній якогось пояснення: прочитавши всі 5 дій і 7 одмін, ви не знайдете нічого, що б ту ідею пояснило, й згортаючи книгу, ви так і не довідаєтесь, навіщо було писати оту незграбну мазанину, де діти говорять, як дорослі, а дорослі, як діти, де освічені поводяться неукаами, а неуки промовляють якісь глибоко філософичні промови, в яких до людського змісту не доберешся; де діяється по-за межами часу і простора, а мова мовиться наперекір логіці. Ні одної живої людини, ні одного натурально-го руху в цілій драмі... Треба мати якесь спеціфічне засліплення, щоб з таким багажем і з такими силами виступити на ниву письменства; треба не мати авантюристики доброго смаку, щоб такими „творами“ засмічувати літературу. Д. Однокий чималенько вже віддав творів і ще збирається обдарувати нас принаймні двома драмами, бо „Велике жадання“ тільки ж перший випуск його трилогії. Але й з першої його драми, вже добре видно, що наше письменство в особі д. Однокого придбало не так письменника, як пародію на письменника.

До того ж ще,—мовляв: „на гроші аммуніції, а на рубль амбіції“,—амбіції у д. Однокого далеко більше, ніж дозволяє мати його занадто вбога амуніція. До драми він додав характерне „від автора“, де після комічної теорії про те, чому в його драмах „де-які моральні ка-ліки будуть балакати по московському“, він мокрим рядном вакриває рецензента, що насмілився сказати в Л.-Н. Вістнику неприхильне слово про одну з його по-передніх книжок. Ця комічно непристойна вихватка показує, що автор також ні найменшої тями про добре літературні звичаї не має.

Якою д. Однокий мовою пише—читач може бачити з тієї невеличкої цитати, що я навів. Що до граматики, то з нею автор в хронічній незлагоді.

С. Ефремов.

Театр і музика.

Трупа Саксаганського.

„Лісова Квітка“—Яновської.

Хоч на афіші, що сповіщала громадянство про виставу і стояло чорним по білому, що у виставі бере участь вся трупа, але це не відповідало дійсності: прем'єр трупи д-й Саксаганський та ще де-кілька особ в цей вечір на сцені не показувались. Це, розуміється, позбавило чимало інтересу до позавчорашнього спектаклю. Але все ж таки він пройшов зовсім гладко; грали всі актори більш менш рівно. Д-ка Лініцька занадто вже кариктурно загримувалася. Трудно припустити, щоб милійонерша, яка терлася в столицях в артистичному товаристві, не мала ніякого смаку в туалеті... Грала д-ка Лініцька цілком натурально й широ.

У д-ки Суслової єсть між іншими одна добра прикмета — це гарна дікція, але артистка, дбаючи про вимову, забуває іноді вносити в свою інтонацію більш ріжноманітності і це шкодить загальному враженню од її гри.

Свою роль (Зінька) вона провела гарно. Д-ка Войцеховська найбільше подобалася нам у другій та останній дії.

З мужеського персоналу відповідальні ролі було доручено: Андрія — Зайченку, а Сергія — Мові. Обидва вони грали непогано, особливо Зайченко в останній, а Мова у третій дії і наближалися до тих образів, які мав автор, пишучи цей твір.

Л—ій.

В справі організації українських артистів. У театральному журналі: „Театръ и Искусство“, в кожному числі останніми часами уміщаються листи до редакції од українських театральних діячів. Йдуть суперечки в справі професіональної організації українських акторів. На статю д. Камнєва, що була уміщена в „Т. и Иск.“ з закликом: „труженики українського театра, соєднайтесь“ тепер одповідає листом до редакції антрепренєра А. Суходольського. Він сперечався з д. Камнєвим. Камнєв визначив у своїй статті, що українські артисти дістають мізерне жалування (навіть по 20 карб.), що антрепренєри визискують їх усяким способом: вищують з місячного жалування за свята, коли не дозволено грати, за дні мандрівок з одного місяця на друге, то що. Камнєв найбільше показував на антрепренєрський апетіт Суходольського. Суходольський каже, що цьому неправда, бо він платить по 15 карб. на місяць тільки „мальчикам“, що ніби привчаються в його працювати на сцені. „Побачивши, що хлопець має хист—пише Суходольський—я приймаю його і замісто того, щоб брати з його грошей за науку, я платю йому 15—20 карб. на місяць „для скромного существования“ (занадто вже „скромное!“). Так минає 2—3 роки (середні „мальчики“ не мало мабуть набідують в „школі“ д. Суходольського од такого „скромного существования!“), і я, не маючи з його жадної користі, („благодітель!“) платю йому жалування. (Таке, як наймитові?) А в чому виявляється, д. Суходольський, ваша „наука“? Навіно в антрепренєрській експлоатації: „мальчик“ мусить або в хорі співати, що дні, дерті горлянку на вельми—